

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Szomszéd Tünde (jogi képviselő címe) ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (címe) I. rendű és II.rendű felperes neve sz. lánykori neve (címe) II. rendű felpereseknek, Tordainé dr. Sztráska Erzsébet (jogi képviselő címe) ügyvéd által képviselt Alperes neve címe) alperes ellen tartási szerződés megszüntetése iránti perben a Nógrád Megyei Bíróság P.20.424/2006/20. számú ítélete ellen a felperesek részéről 22., az alperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben az alábbiak szerint megváltoztatja.

Néhai B.J.né tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási visszajegyzése helyett elrendeli a perbeli ingatlanra I.rendű felperes neve (Szül.hely., idő, anyja neve, személyi azonosító száma, lakcíme) I. rendű és II.rendű felperes neve, lánykori neve (Születési helye, ideje, anyja neve, személyi azonosító száma, lakcíme) II. rendű felperesek tulajdonjogának $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban, öröklés jogcímén történő bejegyzését.

Az illetékes földhivatalhoz intézett megkeresést akként módosítja, hogy az alperes tulajdonjogának törlésével egyidejűleg a tulajdonjogot öröklés jogcímén a felperesek javára jegyezze be.

Mellőzi a felperesek marasztalását és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek együttesen 3.510.000 (hárommillió-ötszáz tízezer) forintot.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek, mint együttes jogosultaknak 216.000 (kétszáz tizenhatezer) forint elsőfokú perköltséget.

A felpereseket együttesen terhelő kereseti illeték összegét 81.000 (nyolcvanegyezer) forintra leszállítja, az alperes által fizetendő illetéket 232.200 (kétszázharminckétezer-kétszáz) forintra felemeli.
Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek, mint együttes jogosultaknak 333.600 (háromszázharmincháromezer-hatszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek jogelődje B.J.né mint eltartott és az alperes mint eltartó 2005. március 5. napján tartási szerződést kötöttek. Az eltartott 2005. szeptemberében előterjesztett keresetében kérte a tartási szerződés megszüntetését és az alperes kötelezését 4.860.000 forint visszafizetésére. Állította, hogy az alperes a szerződésben vállalt kötelezettségének nem tett eleget és a követelt, 2005. április 1-jén átadott összeget egy társasházi építkezésbe fektette. Az eltartott 2006. január 20-án elhunyt, a perben jogutódjaiként fellépő felperesek a keresetet fenntartották.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a tartási szerződést megszüntette és elrendelte a (.....) hrsz-ú, (.....cím) alatti 55 m² alapterületű és a hozzátartozó 521/10000 tulajdoni illetőségről az alperes tulajdonjogának törlését és az eltartott tulajdonjogának visszajegyzését tartási szerződés megszüntetése jogcímén. Rendelkezett az illetékes földhivatal megkereséséről az alperes tulajdonjoga, valamint az eltartott javára bejegyzett tartási jog és holtig tartó haszonélvezeti jog törlése, továbbá tulajdonjogának visszajegyzése érdekében. A felpereseket az alperes javára 180.000 forint megfizetésére kötelezte. A meghaladó keresetet elutasította és a felpereseket egyetemlegesen 291.600 forint, az alperest 21.000 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezte.

Az ítélet indokolása szerint a felperesek jogelődjének havi 30.000 forint értékű tartása fejében az eltartott szolgáltatása az ingatlan tulajdonának átruházása volt. A szerződés 2. pontja felsorolás jelleggel utal két takaréklevelekre. Az elsőfokú bíróság a szerződés tartalma és az okiratot szerkesztő ügyvéd tanúvallomása alapján megállapította, hogy a takaréklevelek, illetve konkrét pénzüsszegek átadása nem volt tárgya a tartási szerződésnek. Az eltartott a jó viszonyra tekintettel, közös beruházás, lakásvásárlás finanszírozása céljából adott át készpénzt az alperesnek. A megállapodás szerint az átadott

pénzösszeg fejében a felperesnek lakhatási lehetőséget kellett volna kapnia az alperes által megvásárolt ingatlanban. Az alperes az átvett összeget lakásvásárlásra fordította, így - többek között - 2005. április 14-én 4.212.629 forint, 2005. augusztus 31-én 3.610.824 forint vételárrészt kiegyenlített. Az eltartott lakhatási lehetőségének biztosítása azonban nem az alperes magatartása, hanem az eltartott halála folytán lehetetlenné vált.

2005 augusztusában a felperesek jogelődje és az alperes közötti viszony megszakadt, az eltartott bizalma az alperes irányában megszűnt. Az eltartott 2005. évi naptári feljegyzéseinek tartalmából, a keresetlevél 2005. szeptember 23-i előterjesztéséből, az október 4-én készült írásbeli végrendelet tényéből, tartalmából alappal következtethető, hogy néhai szándéka a jogviszony teljes és végleges felszámolására, az alperessel való kapcsolat megszüntetésére irányult. A felperesekkel kívánta biztosítani gondozását és ellátását. A tartási szerződés életjáradéki szerződéssé történő átalakítása az eltartott életében sem lett volna indokolt, ezért az elsőfokú bíróság a szerződést a Ptk. 589. § (3) bekezdésének alkalmazásával megszüntette. A megfelelő kielégítés számítási alapja a havi tartás 30.000 forintos értéke. Az alperes a tartási kötelezettségét hat hónapon át 2005. augusztus végéig teljesítette, így 180.000 forint illeti meg.

Az ítélet ellen a felperesek és az alperes is fellebbezett.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását az alperes 4.860.000 forint megfizetésére kötelezésével és a megfelelő kielégítés háromhavi tartásnak megfelelő, 90.000 forintra történő leszállításával kérték.

Érveik szerint jogelődjük tartása fejében a szerződés 2. pontjában részletesen körülírt ingatlan és valamennyi ingó vagyonát átruházta az alperesre. Nyilvánvaló, hogy amennyiben a szerződő felek a takaréklevelet és a betétkönyvet nem tekintik a szerződés részének, mellőzik ezek pontos megjelölését. Életszerűtlen a jelentős összegű készpénznek a jó viszonyra figyelemmel történő átadása. Jogelődjük és az alperes között a szerződés megkötését megelőzően is jó kapcsolat volt, a követelt összeg átadása azonban csak a szerződéskötés után, 2005. április 1-jén történt. Egyértelmű, hogy jogelődjük lakásvásárlás céljából és annak reményében adta át a 4.860.000 forintot, hogy az alperes élete végéig róla gondoskodik és teljesíti a tartási kötelezettségét. Ezért és a Ptk. 205. §-ára is figyelemmel téves következtetés, hogy a takaréklevél és takarékbetétkönyv nem tárgya a szerződésnek. Az alperes tartási kötelezettségét csak 2005. március, április és május hónapokban teljesítette, az eltartott júniusban már a felperesekhez fordult segítségért.

Az alperes elsődleges fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását a kereset teljes elutasításával kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az ítéletet hatályon kívül helyezésére irányult. Álláspontja szerint - az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, a bizonyítékokból téves következtetéseket vont le, és eljárásjogi szabályt is sértett. Az (...) Bank Rt megkeresésével nem vizsgálta, hogy mikor és milyen pénzmozgásokra

került sor, és a készpénzfelvételeket ki eszközölte. Néhai 2005 áprilisában 4.860.000 forint értékű kamatozó kincstárjeggyel, és 1.620.546 forint összegű takarékbetétkönyvvvel rendelkezett. Júliusban postai takarékbetétet nyitott, saját nevére elhelyezett 1.400.000 forintot, amelyből szeptemberben 50.000 forintot felvett. Kórházi tartózkodásának időtartama alatt az 1.350.000 forint is felvételre került.

- Nincs adat az eltartottnak a végrendekezés és a perindítás időpontjában fennálló egészségi állapotáról.

- Sérelmezte a tartási szerződés megszüntetését, mert kötelezettségét teljesítette. Önmagában a bizalom - egyébként sem bizonyított - meggyengülése nem ad alapot a tartási szerződés megszüntetésére. A Ptk. 586. § (4) bekezdése értelmében a szerződés az eltartott halálával megszűnt, ezért jogszabálysértő volt az eljárás félbeszakadásának megállapítása és a végrendeleti örökösök felperesi jogutódonkénti perbelépése.

Az alperes fellebbezése nem, a felpereseké részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, eljárása az elsőfokú eljárás lényeges szabályait sem sértette, nem indokolt ezért az alperes másodlagos fellebbezési kérelmében kért Pp. 252. § (2), illetőleg (3) bekezdésének alkalmazása.

A jogutódlás kizártságára vonatkozó alperesi fellebbezési érvelést illetően tény, hogy a Ptk. 586. § (4) bekezdése értelmében a tartási szerződés a jogosult haláláig áll fenn, és a jogosult halála a Ptk. 323. § (2) bekezdése szerint a szerződést megszünteti. A törvényi szabályozás indoka az, hogy a tartási jellegű szolgáltatásokra való jogosultság olyan vagyoni jog, amely szorosan a jogosult személyéhez tapad, kizárólag általa gyakorolható. A Ptk. 589. § (2) bekezdése azonban a felek bármelyikének biztosítja azt a lehetőséget, hogy a szerződés megszüntetését kérje. Egységes az ítélkezési gyakorlat abban, hogy a tartásra jogosult halála után csak kivételesen, akkor van helye jogutódlásnak és csak abban a körben, ha a tartásra jogosult követelésével peres úton már fellépett. A per alatt bekövetkezett halála miatt a polgári per nem szűnik meg, hanem az örökös jogutódként felléphet.

Az adott ügyben az eltartott az eltartó szerződésszegő magatartására hivatkozással terjesztett elő keresetet a tartási szerződés megszüntetése iránt. A per megindítását követően néhai végrendeletében a tartási szerződéssel az alperesre ruházott ingatlant a felperesekre hagyta. A végrendeletben utalt arra is, hogy a tartási szerződés megszüntetése iránti pert megindította. Az eltartott tehát vitás vagyoni igényéről végintézkedésben rendelkezett, a per eredményétől függően részesítette juttatásban a felpereseket, azaz abban az esetben örökölnék, ha a bíróság keresetnek megfelelően dönt. A Ptk. 598. §-a szerint az ember halálával hagyatéka, mint egész száll az örökösre. Az örökös, mint egyetemes jogutód megszerzi a hagyatékhhoz tartozó jogokat és kötelezettségeket, tehát az örökhagyó követelését is. Ebből következően

néhainak a perindítást követően bekövetkezett halála azzal az eredménnyel jár, hogy a jogviszonyban jogutódjai a helyébe lépnek. A végrendeleti örökösök ugyanolyan jogi helyzetbe kerülnek, mint az eltartott jogelődjük. Nem sértett ezért eljárási szabályt az elsőfokú bíróság az eljárás félbeszakadásának és a végrendeleti örökös felperesek jogutódlásának megállapításával.

A fellebbezések érdemi elbírálása során az ítéletáblának elsődlegesen az alperes által nyújtott tartás ellenértéke tárgyában kellett állást foglalnia, tehát abban, hogy a felperesek jogelődje tartása fejében milyen szolgáltatásra vállalt kötelezettséget. Az nem vitás, hogy az eltartott az alperes által vállalt szolgáltatás fejében ingatlan tulajdonát átruházta az alperesre. A felek között azonban a tartási szerződés tartalmának eltérő értelmezése folytán vitatott, hogy az eltartott szolgáltatása kiterjedt-e a takaréklevélben, illetőleg a takaréketétkönyvben elhelyezett jelentős pénzösszegre. A felperesek álláspontja szerint jogelődjük tartása fejében a teljes ingó és ingatlan vagyonát átruházta az eltartóra. Az alperes ezzel szemben arra hivatkozott, hogy a tartás fejében nyújtott szolgáltatás a szerződés 6. pontjában foglalt rendelkezésre is figyelemmel kizárólag az ingatlan tulajdon megszerzése volt. A szerződés 2. pontja csak felsorolás jelleggel rögzítette az eltartott tulajdonában maradó takaréklevelet, illetőleg a takaréketétkönyvet.

A perbeli, ügyvéd által készített tartási szerződés teljes bizonyító erejű magánokirat, így a Pp. 196. § (1) bekezdése szerint az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy a felperesek jogelődje és az alperes az abban foglalt nyilatkozatokat megtették. A Ptk. 207. § (1) bekezdése szerint a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. A rendelkezésből következően a szerződés értelmezésénél a kiinduló pont a fogalmazásnak a magyar nyelvtan szabályainak megfelelő értelme, de a bíróságnak a nyilatkozó akaratának felismerése érdekében vizsgálnia kell az eset összes körülményét is.

Az elsőfokú bíróság a felperesek jogelődje és az alperes szerződési nyilatkozatát a fenti általános értelmezési szabálytól eltérően értelmezte és döntő jelentőséget tulajdonított a szerződést szerkesztő ügyvéd tanúvallomásának. Az ítéletábla az általános értelmezési szabályra figyelemmel elsődlegesen a szerződés vitatott 1., 2. és 6. és 9. pontjait vizsgálta. A szerződés 1. pontjában az alperes vállalta a felperesek jogelődjének megfelelő tartását, „melynek fejében néhai eltartott a jelen szerződés 1. pontjában részletesen ingatlant, s valamennyi ingó vagyonát jelen szerződéssel az eltartóra ruházza át.” A szerződés 2. pontja rögzíti, hogy az „eltartott 1/1 tulajdonát képezi, a (...) hrsz-ú tulajdoni lapon felvett, (...) cím alatti 55 m² területű „lakás” ingatlan a hozzá tartozó 521/10000-ed tulajdoni illetőséggel. Valamint az alapító okiratban meghatározott helyiségekkel,

eltartott tulajdonát képezi továbbá az (...) Bank Rt. (...) Fiókjánál vezetett (...) takaréklevel, (...) kamatozó takaréketétkönyv, valamint az (...) sz. lakossági folyószámla." A 6. pontban foglaltak szerint „az eltartott az ingatlanban lévő ingóságaival, illetve saját jövedelmével, nyugdíjával, megtakarított pénzével szabadon rendelkezik." A szerződő felek a szerződés 9. pontjában megállapodtak az ingatlant illetően az alperes tulajdonjogának, valamint a felperesek jogelődjét megillető tartási jog és holtig tartó haszonélvezeti jog ingatlan-nyilvántartási bejegyzéséről.

A fentiekből kitűnően a szerződés 1. pontja az ingatlan megjelölését nem tartalmazza és a megfogalmazása sem felel meg a nyelvtani szabályoknak, tartalmilag azonban egyértelműen arra utal, hogy a szerződő felek az eltartott szolgáltatásának ingatlana és valamennyi ingósága tulajdonjogának átruházását tekintették. A szerződésben részt vevők a 2. pontban rögzítették az eltartott tulajdonában álló ingatlan, valamint az (...)Bank Rt. (...) Fiókjánál vezetett takaréklevel, takaréketétkönyv és lakossági folyószámla adatait. Kétségtelen, hogy a szerződés 1. és 6. pontja részben ellentmondó rendelkezést tartalmaz. Ugyanakkor bizonyított, hogy a felperesek jogelődje - az alperes által is ismerten - mindennapi szükségleteinek kielégítését alacsony nyugdíja mellett a lakásában tartott, házastársa halála után értékesített személygépkocsi vételárából, mint megtakarításból fedezte. Az alperessel kötött megállapodás alapján azonban a pénzintézetben tartott jelentős összegű készpénzt a lekötési idő lejártával, a szerződéskötést követő egy hónap elteltével egy, a jövőbeni lakhatását biztosító társasházi öröklakás és a hozzátartozó garázsingatlan megvásárlása céljából az alperes jelenlétében felvette és annak túlnyomó részét eltartójának átadta. Nem vitás az sem, hogy az alperes a felperesek jogelődjének megtakarításból átvett részt az eredetileg tervezett lakás helyett, az időskorú eltartott érdekeire figyelemmel egy földszinti ingatlan vételárra fordította. Az alperes a teljes ingatlan tulajdonjogát megszerezte. A perben nem merült fel adat a felperesek jogelődje részéről sem a szívésségből történő juttatásra, ajándékozási szándékára, sem pedig a vételárhoz való hozzájárulása arányában tulajdoni, vagy esetleg haszonélvezeti jogának alapítására irányuló igényére. Tény az is, hogy 2005. április 1-jén - az ingatlan vételárrész átadásával és átvételével egyidejűleg - a felperesek jogelődje és az alperes néhai megtakarításának egy részét - 1.620.546 forintot - közösen, mindkettőjük számára önállóan biztosított rendelkezési joggal elhelyezték egy, aznap nyitott posta takaréketétkönyvben. A fentiekből megalapozottan következtethető, hogy a szerződő felek szerződési nyilatkozata szerint az eltartott tartása fejében nyújtott szolgáltatása ingatlana és valamennyi ingósága tulajdonjogának átruházása volt. A teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt tartási szerződés nyelvtani, és a fenti tények együttes értékelésén, értelmezésén alapuló szerződéses nyilatkozatok tartalmának megdöntésére az okiratot készítő ügyvéd tanúvallomása nem alkalmas.

A perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperes részbeni tagadásával szemben a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy jogelődjük tartása fejében 4.860.000 forintot adott át az alperesnek. A felperesek az állítást kétséget kizáróan nem bizonyították, az alperes azonban az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőzően 3.600.000 forint átvételét elismerte. Az ítélet tábla ezért a Pp. 163. § (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel a tartás fejében nyújtott készpénz összegét az alperes által elismert mértékben határozta meg. Az ítélet tábla utal arra, hogy a fellebbezésben felhozott előadás valóságtartalmának vizsgálatára, további bizonyítás - az (...) Bank Rt megkeresése - lefolytatására a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt kizáró rendelkezés folytán már nem kerülhet sor.

Alaptalan a tartási szerződés megszüntetését sérelmező alperesi fellebbezés. A Ptk. 586. § (1) (3) bekezdése értelmében a tartási szerződés alapján az egyik fél köteles a másik felet megfelelően eltartani. A tartás kötelezettsége a gondozásra, a gyógyíttatásra, az ápolásra és az eltemetetésre is kiterjed. A hivatkozott törvényhely a mérték tekintetében is rendelkezik, a tartás mértékének megfelelőnek kell lennie. A tartás különféle szolgáltatások összessége és a létfenntartási célra figyelemmel csak akkor minősül megfelelőnek, ha kellő időben és folyamatosan történik. Ennek hiányában veszélybe kerül a szerződés céljának - ellenszolgáltatás fejében az eltartott létfenntartása, megfelelő eltartásához szükséges szolgáltatások biztosítása - megvalósulása, továbbá a tartási szerződés speciális és elengedhetetlen tartalmi elemének, a kölcsönös bizalmi viszonynak a fenntartása. A Ptk. 589. § (2) bekezdése bármelyik fél magatartása vagy a körülmények változása folytán teszi lehetővé a szerződés megszüntetését, ha annak fenntartása lehetetlenné vált, és céljának betöltésére alkalmatlan. A fokozott bizalmi viszony elenyészte önmagában a szerződés módosításának, életjáradéki szerződéssé történő átalakításának lehetőségét váltja ki (BH1999.116). A tartási szerződés azonban életjáradéki szerződéssé csak akkor változtatható át, ha a szerződés célja ilyen módon megvalósítható. A kifejtettekkel következően meg kell szüntetni a tartási szerződést, amennyiben annak teljesítése során a felek között az egyetértés megbomlik, a bizalmi viszony oly mértékben megromlik, hogy közöttük az együttműködés megszűnése folytán a szerződés eredeti célja már nem biztosítható.

Az elsőfokú bíróság a perben feltárt bizonyítékok együttes és okszerű mérlegelésével, értékelésével megalapozottan döntött a szerződés megszűnéséről. Az iratokból kitűnően a felperesek jogelődje és az alperes közötti bizalmi viszony a szerződéskötést követő rövid időn belül megszűnt, a kapcsolat véglegesen megszakadt. Az idős, életkorából, egészségi állapotából eredően érzékenyebb és egyre inkább természetbeni tartásra szoruló eltartott már nem kívánta az alperessel kötött szerződés fenntartását. 2005 szeptemberében előterjesztette keresetét a szerződés megszüntetése iránt, októberben pedig természetbeni tartásának biztosítása érdekében a felperesek javára végrendelkezett. A peradatokból ugyanakkor nem állapítható meg, hogy

a kapcsolat megromlását követően az alperes - a Ptk. 277. §-a szerint a szerződő feleket kölcsönösen terhelő együttműködési kötelezettségre is figyelemmel - mindent megtett volna annak érdekében, hogy a 84 éves jogosult ellátásáról más módon - pénzbeli járadék fizetése, vagy fizetett alkalmazott igénybevétele - gondoskodjon. A fenti tények egyértelműen a szerződés teljesítésében való együttműködési készség hiányára, a természetben való tartás lehetetlenné válására és ebből következően arra utalnak, hogy a jogviszony fenntartására a felperesek jogelődjenek életében a tartási szerződés életjáradéki szerződéssé történő átváltoztatásával sem lett volna lehetőség.

Az ítélet tábla a Ptk. 589. § (3) bekezdése szerinti megfelelő kielégítés megállapításánál részben értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával. A tartás viszonylag rövid időtartamára és arra is figyelemmel, hogy a tartás fejében nyújtott ingatlan átadáskori és elszámoláskori értéke között nyilvánvalóan jelentős különbség nem áll fenn, a ténylegesen teljesített szolgáltatások és ellenszolgáltatások mértékét kellett alapul venni.

A felperesek jogelődjenek tartása fejében nyújtott szolgáltatása a (cím)alatti 55 m² alapterületű lakásingatlan, valamint megtakarításából az alperes által átvett és ingatlan vásárlásra fordított 3.600.000 forint készpénz volt. A szerződés megszüntetése folytán a megfelelő kielégítés keretében az ingatlan a jogutódoknak, a végrendeleti örökös felpereseknek visszajár. Az ítélet tábla ennek megfelelően - a rendelkező részben írtak szerint - módosította az illetékes földhivatal felé intézett, a tulajdonjog bejegyzésére vonatkozó felhívást. A felpereseket megilleti a tartás fejében nyújtott készpénz is.

Ezzel szemben áll az alperes szolgáltatása, a tartási szerződés 4. pontja szerint a havi 30.000 forintban meghatározott tartás ellenértéke. Az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően, a felperesek jogelődjenek naptári feljegyzéséből az állapítható meg, hogy az alperes az eltartott egészségi állapotához, szükségleteihez igazodóan, és az eltartóval szemben támasztott elvárásainak megfelelően, összesen háromhavi időtartamban tett eleget tartási kötelezettségének. Az ítélet tábla ezért az alperes ténylegesen nyújtott ráfordításainak mértékét 90.000 forintra mérsékelte és a felpereseknek, mint örökösöknek visszajáró 3.600.000 forintba való beszámítással az alperest 3.510.000 forint megfelelő kielégítés megfizetésére kötelezte.

A kereset pertárgyértéke 5.220.000 forint (360.000 +4.860.000), ehhez képest a le nem rótt kereseti illeték 313.200 forint. A felperesek 3.870.000 forint pertárgyérték erejéig pernyertesek, 1.350.000 forint tekintetében pervesztesek lettek. Az ítélet tábla ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése, az Itv. 64. §-a, a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján határozott az elsőfokú eljárásban a felpereseket együttesen megillető elsőfokú perköltség - az ügyvédi tevékenység utáni általános forgalmi adót is tartalmazó ügyvédi munkadíj - valamint a kereseti illeték megfizetéséről.

A Fővárosi Ítélet tábla a fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §

(2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A nagyobb részben pernyertes felpereseket megillető másodfokú perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 81. § (1) bekezdésén és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendeleten alapul.

, 2007. március 13.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.,
a tanács elnöke

. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.,
előadó bíró

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: